

Lena valerová

BOHEMIAN ROYALS

KORUNOVACE

Bohemian Royals: Korunovace

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Lena Valenová

Bohemian Royals: Korunovace – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

BOHEMIAN ROYALS

KORUNOVACE

ISBN TIŠTĚNÉ VERZE 978-80-7650-814-9

ISBN e-KNIHY 978-80-7650-0932-0 (1. Zveřejnění, 2022) (EPUB)

ISBN e-KNIHY 978-80-7650-0933-7 (1. Zveřejnění, 2022) (MOBI)

ISBN e-KNIHY 978-80-7650-0931-3 (1. Zveřejnění, 2022) (EPDF)

COPYRIGHT © LENA VALENČOVÁ, 2022

Lena valenová

BOHEMIAN ROYALS

KORUNOVACE

PRAŽSKÝ HRAD

PRODUKČNÍ
ZAHRADY

JÍZDÁRNA

○ WHLÍDKA

ROYAL GARDEN CAFÉ

PRAŠNÝ MOST

ŠPANEĚLSKÝ SÁL

I. NÁDVORÍ

RAJSKÁ
ZAHRADA

STARÉ ZÁMECKÉ SCHODY

KRÁLOVSKÁ
ZAHRADA

JELENÍ PŘÍKOP

ZAHRADA
NA VALECH

PROLOG

Bum, prásk! Bum, bum, prásk! Nad majestátním sídlem na Hradčanech tančí tisíce blikajících hvězdiček, které vytváří překvapivé obrazce, a sotva zazáří, rozplynou se do ztracena. Doznívajícímu půlnočnímu ohňostroji dominují barvy trikolóry – červená, bílá a modrá. Velkolepou podívanou, která je vrcholným bodem celodenní oslavy korunovace nového krále, sledují zraky hostů honosného plesu, kteří krátce předtím vyšli na II. nádvoří Pražského hradu.

Zatímco většina hlav pozoruje podívanou na noční obloze, před Salmovským palácem na Hradčanském náměstí se u sochy prvního novodobého panovníka krčí postava. Muž v dlouhém kabátě sleduje neobvyklé manévry před vchodem do Jižních zahrad. Stojí tu už dobré dvě hodiny a zaznamenává veškerý pohyb kolem. Hlavní brána na I. nádvoří Pražského hradu se za celou tu dobu otevřela pouze třikrát. Pokaždé z ní vyjela černá limuzína, která, jak dotyčný předpokládal, odvážela hosty z plesu. Muž v dlouhém kabátě si vybral právě tohle místo za sochou v naději, že odtud pořídí pikantní záběry politiků a známých osobností, kteří se účastní dnešní historické události. Doposavad se tam ale neudálo nic, co by stálo za zaznamenání. Za tmavými skly projíždějících aut nezahlédl zhora nic a kromě halasu skupinek rozjařených turistů, kteří si před sídlem českého panovníka dělali památeční fotografie při cestě do centra města, tam byl poměrně klid. Podle náhlého pohybu u úpatí Starých zámeckých schodů se však zdá, že jeho čekání přece jen nebylo tak marné.

„Sakra,“ zasyčí. Po dlouhém stání bez hnutí mu začaly dřevěnět nohy a do ruky, ve které svírá telefon, dostává křeč. Spěšně

ho vloží do kapsy kabátu a rukou dvakrát zatřepe. Když ani to nepomůže, vystoupí ze stínu sochy a protáhne se. Tenhle krátký okamžik stačí na to, aby se dostal do hledáčku ochranky sídla královské rodiny.

„Pane, tady nemůžete stát,“ zvolá člen Hradní stráže, který ho zahlédl a rovnou k němu zamířil.

Muž v dlouhém kabátě zavravorá a ledabyly mávne rukou. „Trochu jsem dneska přebíral,“ vydechne opileckým hlasem. „Čekám tu na taxi. V tomhle stavu bych neměl řídit. Ta moje mi už tak jako tak vyčiní. Slíbil jsem, že se budu krotit, a vidíte to... Příště bych neměl slibovat něco, co jen těžko dodržím,“ uchechtne se. „Nenapít se na zdraví nového krále by byl ale hrozný hřích, že jo?“ zabručí.

„Taxi tu dnes nestaví, pane. Musíte jít buď na Pohořelec, nebo na Malostranské náměstí. Kvůli dnešní události je doprava v okolí Hradu odkloněna,“ vysvětlí strážný se stoickou trpělivostí.

Muž pokývne hlavou. „Nahoru, nebo dolů. Nahoru, nebo dolů. Toť otázka,“ zamumlá si pro sebe. „Tak snad radši dolů, že? Když se mi zapletou nohy a upadnu, tak se aspoň skutálím tam, kam potřebuju,“ prohlásí a hlasitě si řihne.

Strážný se ani nepohne a vyčkává. Muž pochopí, že čeká, až se odtud spakuje, a s hlasitým odfrknutím se vydává šouravým krokem po dlážděném chodníku, který se stáčí k Nerudově ulici. „Dyt' jdu,“ dodá ještě dostatečně hlasitě. Nato zavravorá a pro jistotu se přidrží zdi, která obepíná obrovský rohový palác. Volnou rukou přitom prohmatne kapsu kabátu. Její obsah je jeho výhra v loterii. Po pár dalších krocích se ohlédne po strážném. Jakmile si je jistý, že ho nesledují ničí oči, vytáhne telefon a přiloží si ho k uchu.

„Hej, zase já,“ řekne zastřeným hlasem a znovu se ujistí, že je vzduch čistý. „Mám pro tebe horký sousto. Tentokrát je to tutovka. Zavolej mi hned, jak si tuhle zprávu poslechněš. Jdu z Hradčanského náměstí. Něco se tu stalo. Od vchodu do Rajský

zahrady před chvílí odjela sanitka a všude kolem pobíhá hradní ochranka. Stačil jsem udělat pár fotek telefonem. Nejsou valný kvality, ale pro noviny použitelný. Na jedný je zachycenej králův obličej. To ti říkám, ať už se tam stalo cokoliv, musí to bejt vážný. Jinak by u toho neasistoval sám král ve chvíli, kdy má sledovat ohňostroj na svoji počest se všema těma vymóděnýma papalášema a celebritkama, co se sem dneska sjeli. Jo, a mluvili o zraněný. Jsem si jistej, že je to žena. Zdá se, že korunovační ples má nečekanou dohru. Sakra, zase ke mně jde. Musím odtud... Jsi první, komu volám. Do pěti máš exkluzivitu, pak беру nejlepší nabídku!“

Muž schová telefon, mávne na přicházejícího strážného na srozuměnou a opileckým krokem pokračuje dál po úzkém chodníku dolů k Nerudově ulici. Za první zatačkou se narovná, spokojeně se protáhne a do kroku si začne pískat veselou melodii.

1.

„Nevím, jestli to zvládnu.“

„Co to říkáš? Samozřejmě že to zvládneš. Už znáš ten drill. Nebudeš dělat nic jiného než to, cos dělal už tisíckrát předtím!“

„Myslím – tohle. Tohle všechno,“ máchl Albert rukou do strany, aniž by zvedl zrak a podíval se na svoji ženu Viktorii, která si k němu přisedla. „Takhle to nemělo být. Byl jsem *ten druhý*. Náhradník. To Václav byl vychován pro tuhle roli. On byl pro ni stvořen. Ne já!“

„Jenže tvůj bratr je pryč. Nadobro. Nikdy se nevrátí,“ vydechla Viktorie, znatelně frustrovaná z celé situace. Pro podobnou konverzaci navíc teď rozhodně nebylo místo ani vhodný okamžik. Krátce pohlédla k dvoukřídovým dveřím. U nich stál v pozoru tajemník Markéz s lehce povytaženým obočím a vyčkával, až dostane pokyn k jejich otevření. Po celou dobu k nim doléhal monotónní hluk z místnosti za dveřmi. Slyšeli hlasy, které se vzájemně prolínaly, hlasité šoupání židlí a další, neidentifikovatelné zvuky. Viktorii jen při pohledu tím směrem jímala hrůza z toho, co je za nimi zakrátko čeká. Jakmile jimi projdou, už nebude cesty zpět. Připadala si, jako by byli s Albertem býci, kteří v ohradě čekají, až budou vpuštěni do arény před zraky hladových, senzacechtivých diváků. V nitru byli ostatně stejně zmatení. Vystrašení. Navenek si ale žádný projev slabosti nebo pochybností nemohli dovolit.

Viktorie přivřela oči a znovu se zadívala na bledého Alberta. Ruce se mu viditelně tráslly a nervozitou si hryzal spodní ret.

„Když se Václavovi narodil syn a pokračování rodu tak bylo zajištěno, z mých beder spadl obrovský balvan, který mě tížil celý

život. Zase jsem mohl o trochu volněji dýchat. Byl jsem najednou z obliga. Nedokážeš si představit ten pocit osvobození. Do té doby jsem se cítil jaksi zvláštně přiškrcený, spoutaný. Narozením synovce tahle pouta jako by přirozeně povolila. Otevřely se přede mnou nové obzory. Jsem asi jediný na světě, kdo uvítal propad v pořadí. Z druhého místa na třetí. Ale ten pocit! To si neumíš představit,“ zašeptal Albert.

„Jenže František je také pryč a s ním i Blanka. Pohádka skončila. Pro ně i pro nás. V posledním týdnu se prolily potoky slz a nyní všechny ty usazené oči pozorují tebe. Všichni k tobě vzhlíží jako k nějakému spasiteli. Čekají, co uděláš. Chtějí od tebe slyšet, že všechno bude zase dobré, že se přes tuhle strašnou věc dokážeme přenést.“ Viktorie se k němu naklonila ještě blíže a levou rukou mu pevně stiskla rameno. „Tvůj bratr je mrtvý a s ním i celá jeho rodina. Ty jsi teď ten, kdo vše zdědí. Tituly, majetek i postavení.“

„Co když to nechci? Co když tam prohlásím, že se toho všeho vzdávám?“ máchl rukou směrem ke dveřím.

„Všeho? Myslíš nejen titulů, ale i veškerého majetku, který ti právoplatně náleží?“ Viktorie nechtěně zvýšila hlas.

„Ne tedy nutně všeho,“ zakroutil hlavou Albert.

„Vidíš. Proto nemáš na vybranou,“ zdůraznila Viktorie poslední slova.

„Nechci to poslouchat. Nechci na to myslet.“ Albert zareagoval jako malý kluk a dlaněmi si zakryl obě uši.

Viktorie k němu vztáhla ruku a konečky prstů mu prohrábla světle hnědé vlasy.

„Musím,“ zašeptala, „musím ti to připomínat znovu a znovu, aby ti konečně došlo, že život, jaký jsi znal, spolu s rodinou tvého bratra zmizel. Rozplynul se v nenávratnu. S pádem letadla se zřítily veškeré naděje na normální život. Smiř se s tím. Přijmi to. Postav se tomu čelem. Vzchop se a buď tím mužem, do jakého jsem se zamilovala, a ne zbabělcem, který před první překážkou schová hlavu do písku, aby se vyhnul zodpovědnosti.“

„Vám ale neutahují kolem krku oprátku!“ procedil Albert skrz zuby.

„A co já? Pomyslel jsi taky na mě? Myslíš, že když jsem ti loni v létě řekla své ano, že jsem tohle chtěla? Brala jsem si tebe, ne tvého bratra!“

„Musí být jiné řešení. Tohle nemůže být konec.“

Viktorie vložila Albertovu roztřesenou ruku mezi své dlaně.

„Koukni se na mě, Alberte. Řekla jsem, zvedni hlavu a poďívej se mi do očí,“ pravila důrazně. S povzdechem na ni upřel pomněnkové oči, tak charakteristické pro jeho vznešenou rodinu. „Tohle není konec, slyšíš? Nechci, abys k tomu takhle přistupoval. Nějak to zvládneme. Něco vymyslíme. Časem. Teď ale musíme udělat přesně to, co se od nás očekává, rozumíš?“

„Já... Nemůžou mě přece nutit. Nemůžou...“

„Neblázni, Alberte. Nikdo jiný není.“

„A co Leontýna? Mám ještě mladší sestru. I ona je v pořadí. Jsem si jistý, že i bratránci by po téhle šanci přímo skočili. Zvlášť Felix...“

„Leontýně ještě není osmnáct a Felix s Maxmiliánem? Zbláznil ses? Tvoje matka by to nikdy nedopustila, víš, že tetu Ludmilu nemůže vystát.“

Viktorie se s obavou v očích zadívala ke dveřím, u kterých po celou dobu stál tajemník s kamennou tváří bez špetky emoce. Bylo jí jasné, že jejich rozhovor musel alespoň z části slyšet.

„Mohu s manželem mluvit o samotě?“ obrátila se na něho.

„Zajdu obhlédnout, zda je vše připraveno,“ odpověděl Markéz distingovaným hlasem služebníka a ve vši diskrétnosti odešel postranními dveřmi do chodby. V nevelké místnosti se po jeho odchodu rozhostilo ticho. Sluneční paprsky prostupovaly dovnitř skrz vysoká okna a jejich světlo se odráželo v zelených tapetách se zlatavým ornamentálním vzorem. Zelený salonek, jak této místnosti říkali, se nacházel v jižním křídle Pražského hradu a sloužil jako předsálí jedné z reprezentačních místností. Jeho zařízení bylo mi-

nimalistické. Kromě malého stolku se dvěma dvoukřesly stála u zdi mezi okny jen historická skříňka s vysokou porcelánovou vázou s čerstvými květinami, které místu dodávaly jarní svěžest.

Viktorie si přesedla naproti Albertovi, ruce mu položila na ramena a krátce s ním zatřásla.

„Vzchop se,“ zasyčela. „To poslední, co tvoje rodina potřebuje, je zhroucený dědic. Takhle tě nikdo nesmí vidět. Myslíš si, že pro mě je to lehký? Nevzala jsem si tě, abych po zbytek života tajdrlíkovala před objektivy těch nenažranců. Už tak mě nesnáší. Nenechají na mně nit suchou. Myslíš si, že z toho mám bůhvíjakou radost? Že chci dobrovolně hrát tohle divadlo?“

„Ne, ale...“

„Žádné ale. Až se vrátí Markéz, zvedneš se, projdeš těmi zatracenými dveřmi a slovo od slova přečteš to prohlášení. Ať je na tebe tvoje matka hrdá. Ukaž všem, že jsi hoden svého postavení. Ujisti je, že s tebou můžou počítat. Potřebujeme získat čas a probrat naši situaci v klidu, bez emocí. Když se teď vzdáš svých práv, přijdeš o všechno. Pokud ale vymyslíme alternativní řešení, můžeme z toho vyjít s úctou a plnými kapsami. Jak jsi řekl, nejsi jediný, kdo může přijmout břímě po tvém otci a bratrovi. Musíme to ale udělat chytře a na to potřebujeme dát dohromady neprůstřelný plán. Rozumíš?“ Znovu s ním lehce zatřásla, aby z něho dostala alespoň nějakou reakci.

„Ano, rozumím,“ vydechl Albert konečně ke značné úlevě své ženy.

Postranní dveře se otevřely a do místnosti se vrátil tajemník.

„Všechno v pořádku?“

„Naprosto.“ Viktorie vstala a obrátila se k němu čelem. „A prosím, Markézi, o této konverzaci a o tom, čeho jste byl svědkem, nikomu ani slovo. Jsme stále zdrcení tou ztrátou. Jak určitě chápete, je těžké zaplnit hlubokou ránu v našich srdcích a jen pomýšlení na...“ nedořekla a soucitně se podívala na svého mladého chotě.

„Na moji diskrétnost se můžete spolehnout,“ ujistil ji Markéz. „Václav byl mužem na svém místě a jsem si jist, že Albert si brzy osvojí všechny jeho kvality a bude ve své roli stejně excelentní.“

„Samozřejmě že bude. Jsem ráda, že ve vás máme tak uvědomělého poradce,“ odpověděla Viktorie.

„Je čas. Dostal jsem pokyn ze sálu. Všichni vás očekávají,“ pravil nato Markéz a oba pobídl, aby přistoupili ke dveřím.

Albert se vztyčil jako mechanický panák. Zhluboka se nadechl. Viktorie přejela dlaní po jeho tmavě modré uniformě. „Sluší ti,“ věnovala mu vřelý úsměv. Nijak na její slova nereagoval.

„Připraveni?“

„Připraveni!“ odpověděli ti dva simultánně. Nasadili naučené úsměvy a bok po boku si stoupli vedle Markéze před stále zavřené dvoukřídlé dveře. Viktorie krátce stiskla Albertovu ruku. Nádech a výdech. V následujícím okamžiku se dveře otevřely. Na vteřinu je ochromila záře nasvícené místnosti a intenzita desítek pohledů, které se na ně upíraly. Náhle jako by celá místnost zatajila dech. Kamery a fotoaparáty byly namířené jedním směrem a všichni sledovali dvojici, která právě vkročila dovnitř.

Do prostoru zněl tajemníkův zvučný hlas: „Jeho Veličenstvo král Albert a Její Veličenstvo Viktorie, hraběnka z Landštejna!“

2.

Tvař se normálně, tvař se normálně, opakovala si Leontýna v duchu. Jenže co to vlastně znamenalo? Jak naštelovat mimické svaly do určité polohy, když ani nevěděla, čeho konkrétního chce dosáhnout? Úsměvu? Poloúsměvu? Koutky rovně, mírně nahoru, nebo snad raději lehce dolů? Deset základních úsměvů pro různé příležitosti měla přitom dokonale nacvičené. Jenže nyní nebyl ani jeden z nich vhodný. Nemohla se přece jen tak usmívat, na druhou stranu se nemohla ani mračit. Ještě by ji naškli, že se celou situací baví anebo – v horším případě – že s ní nesouhlasí a bratrovi to nepřejí. Což bylo samo o sobě zvrácené. Jak vůbec mohla někomu přát, že se stal novým panovníkem, když to automaticky znamenalo, že ten předchozí zemřel? Navíc se v obou případech jednalo o její bratry, se kterými sdílela radostné chvíle i malá dramata po celých sedmnáct let! Měla je oba stejně ráda (Václava možná o malinko víc). Celé dětství k nim vzhlížela. Jak se tedy měla cítit, když ji jeden z nich navěky opustil a druhý převzal jeho místo, aniž by po tom kdy toužil? Znala Alberta. Věděla, že nic z toho nechce. To, že tu teď stál před objektivy kamer a pronášel povzbudivý projev, který v přímém přenosu sledovaly miliony lidí v zemi i na celém světě, to nic neznamenovalo. Albert jen hrál svoji roli. Věděl, kde je jeho místo. Ctil tradice. Od mala mu byl, stejně jako Leontýně, vštěpován význam slov „královská povinnost“.

Král je mrtev, ať žije král!

Leontýna stála po boku své rodiny v Hudebním salonu Nového královského paláce, aby Albertovi vyjádřila podporu. Nehledě na to, jak moc tíživá situace to pro všechny byla, jak moc rodinu ztráta tří členů bolela. Královská rodina musela působit soudrž-

ně. Jednotně. Navenek i zevnitř. Zvlášť jejich matka Drahomíra, královna matka, jak jí říkali od smrti manžela, krále Přemysla Otakara III., dbala na pozitivní obraz rodiny. Leontýna nepochybovala, že ani taková chvíle jako tato jí nedovolila upřednostnit roli matky před rolí královny. Svou přítomností a tím, že všichni stáli za Albertem, chtěli vyvrátit sebemenší pochybnosti o jeho vladařských schopnostech (a že jich bylo nemálo!) a vyjádřit mu bezpodmínečnou podporu. Presentovaná jednota členů královské rodiny měla uklidnit i truchlící lid.

A ona, Leontýna, řešila jediné – jak se u toho tvářit...

Jenže ono to nebylo jen tak. Leontýnin obličej bude ve všech tiskovinách a na online portálech po celém světě. Navěky zaznamenán. Budoucím generacím k dohledání. Její pohled sklouzl k řadám zástupců médií. Jediné, co byla schopná vnímat, byly mikrofony a kamery. Ráno zaslechla, že tu jsou reportéři až z Austrálie! Jako by tam neměli dost svých starostí. Poslední týden se ale dostalo malé království uprostřed Evropy do centra pozornosti všech hlavních médií. Radši ani nezapínala televizi a rádio, nebrala do ruky telefon. Nechtěla vědět, co zase píší. A už vůbec v nich nechtěla vidět samu sebe, jak se v černých pouzdrových šatech s knoflíčky u krku a královskou délkou pod kolena tváří zděšeně, protože od chvíle, co vstoupila do této místnosti, nevěděla, co s rukama, kam s pohledem ani jaký výraz nasadit. Při události, jakou byl první projev nastupujícího krále k poddaným, den po pohřbu toho předchozího, by si nejspíš nikdo nedovolil okomentovat její garderobu, vlasy stažené hladce dozadu a make-up, který byl ve skutečnosti naprosto minimální. Alespoň v to doufala. I když, člověk nikdy neví...

Stejně jí zrovna nikdo nevěnoval žádnou pozornost. Zraky všech přítomných visely na rtech jejího o deset let staršího bratra Alberta. Vypadal nezvykle bledě a hlas se mu mírně chvěl. Jindy sebevědomý muž se ocitl v pozici, která mu nebyla blízká. Václav byl jediný z královských sourozenců, který byl už od narození

veden k úloze vladaře. Byl o tři roky starší než Albert, rozumově snad o deset let. Co si Leontýna pamatovala, byl vždycky hrozně vážný. Málokdy se usmál, a když, snažil se to okamžitě zakrýt. Nerad projevoval city na veřejnosti, byl za každých okolností diplomatický, snad nikdy ho neslyšela zaklít, nedej bože říct nevhodné (v krajním případě sprosté) slovo. Své názory si nechával pro sebe, zato nešetřil slovy chvály. Prostě ideální královský materiál, jak na jeho adresu nejednou pronesl Albert.

Tohle je tak nefér, pomyslela si už po tisíci Leontýna. Její srdce ještě nepřestalo krváčet pro mrtvého bratra a jeho rodinu, dosud se nepřenesla přes otcův odchod před pěti lety, a teď se tu musela tvářit povzbudivě! Ne šťastně ani smutně. Povzbudivě. To bylo to slovo.

Ted' když konečně věděla, čeho chtěla dosáhnout, mohla z výběru úsměvů eliminovat ty nevhodné. Úsměv státní návštěvy? Nepoužitelný. Úsměv hodná holka? Ani náhodou. Vřelý, zúčastněný úsměv pro návštěvu nemocnic a dětských domovů – také ne. Úsměv, kdy někdo pronese něco rádoby vtipného, ten už vůbec ne. Kolik hodin jen strávila před zrcadlem, aby je všechny vypilovala a zdokonalila tak, aby vypadaly přirozeně. Uvěřitelně. Dokázala je mezi sebou střídat lusknutím prstu jako chameleon. Jenže na podobnou událost ji za sedmnáct let jejího života nikdo nepřipravil. Ani smrt otce, o jejíž nevyhnutelnosti věděli už měsíce předem. Tehdy ani nikdo neočekával, že se bude dvanáctiletá holka tvářit povzbudivě. Na otcův odchod měla čas se připravit. I když, šlo to vůbec? Z duše nenáviděla, jak se jí na to každý ptal. „Jste v pořádku, princezno Leontýno?“ Jako by ze všech stran slyšela, jaká je to chudinka, a přitom nesměla uronit slzu. Jen za dveřmi pokoje bylo vše dovoleno. Jedině tam mohla dát volný průchod svým emocím. Kolikrát si přála, aby ji nechali být. Aby se neptali, nedívali se na ni. Byla sice královskou dcerou, ale ani ty nejsou imunní vůči smutku ze skutečnosti, že až dostuduje střední školu a půjde si pro maturitní vysvědčení, její

otec tam nebude. Neporadí jí, jaké patronáty si má vzít pod svá křídla, až oslaví osmnáctiny. Nezatančí si s ní na každoročním královském nebo jiném plese. Ani ji jednou neodvede k oltáři. To všechno a milion dalších věcí. Během posledních pěti let se musela smířit s tím, že nic z toho nebude. Pohřeb a týdny, které po něm následovaly, vnímala jako v mlze. Ještě víc tak zdokonalila masku princezny. I na dotěrné otázky se naučila odpovídat: „Děkuji, jsem v pořádku. Děkuji, je to opravdu těžké. Děkuji...“ Ani nevěděla, za co vlastně děkuje. Jednou dokonce pronesla i krátký proslov na téma, jak se vypořádat se ztrátou rodiče. Jako by snad byla expert. Přitom to ani nebyla její vlastní slova, která pronášela před malým hloučkem studentů. Byl to emotivní text, který napsala asistentka její matky s pomocí PR odborníků, a ona se ho jen slovo od slova naučila nazpaměť. Stejně jako své úsměvy ho natrénovala před zrcadlem, aby její projev zněl přirozeně. O to přece šlo, nebo ne?

To, že po smrti krále Přemysla Otakara III., prvního porevolučního panovníka, nastoupil na trůn jeho nejstarší syn Václav, byl jen administrativně-logistický počín. Předání moci z panovníka na panovníka podle předem stanovené úmluvy a pravidel. *Král je mrtev, ať žije král!* Co na tom, že měl ještě celý život před sebou? Ve středověku bylo něco takového běžné. Mnoho jejich předků mělo podobný osud. Dokonce i život zakladatelů dnešní vládnoucí dynastie Hohenbergů – potomků arcivévody Františka Ferdinanda d'Este a jeho ženy, české hraběnky Žofie Chotkové – skončil podobně tragicky...

Leontýna se rozhodla udržet koutky úst v rovině. Byl to svým způsobem kompromis. Čím dál víc ale cítila, jak jí tvář z té urputné snahy tuhla a dostávala se do nepříjemné křeče. Jak dlouho tady ještě budou? Důležitá oznámení pro zástupce tisku byla většinou věčná a krátká, a pokud se dostane na obvyklých pět povolených dotazů, mohl by být během čtvrt hodiny konec. Čtvrt hodiny, po-

vzdechla si v duchu. Pravděpodobně ale na dotazy vůbec nedojde. Co jí vlastně o organizaci dne říkala matka? Marně se snažila si vzpomenout. V plné místnosti navíc bylo už po pěti minutách nedýchatelno. Proč neotevřeli alespoň jedno z oken?

Drahomíra stála po Albertově pravici a byla plně zaujata synovým proslovem. I Leontýna by se měla soustředit a naslouchat jeho slovům. Co když se jí pak na některé části proslovu zeptají? Jenže pronášená slova byla to poslední, co vnímala. Stále pro ni bylo těžké připustit si tu strašnou realitu událostí posledního týdne. Po otcově smrti věřila, že už se nic hrozného nestane, nebo alespoň ne za tak krátkou dobu. Jak moc se mýlila!

Jak by mohla být vůbec znovu šťastná? Jak by se mohla zase usmívat? Leontýna měla najednou pocit, že i kdyby se jen pokusila koutky úst zvednout nahoru, stejně by se jí to nepodařilo. Hluboký nádech a výdech. Proč si jenom vzala na sebe tyhle šaty se zapínáním u krku, které ji neskutečně škrtilo? Nejraději by si horní knoflík rozepnula. Jenže nemohla. Nemohla se ani pohnout. Ani si přešlápnout z nohy na nohu. Bylo by to nezdvořilé. Působila by nevychovaně.

Ke všemu se Leontýně dělalo v uzavřených místnostech bez vzduchu špatně. Všichni si ještě pamatovali její kolaps před dvěma lety, když se po dlouhém stání a poslouchání vánočního koncertu ve Španělském sále náhle sesunula k zemi. Bohužel u toho byly i kamery a všechny noviny v zemi to na druhý den rozmázly do té míry, že její omdlení zastínilo celou událost, na které její matka s Blankou pracovaly celé týdny. Jak moc se styděla! Nechtěla vůbec vyjít ze svého pokoje. Nechtěla se setkat se všemi těmi soucitnými pohledy. Chudák holka. Chudák princezna... Nejhorší na tom bylo, že se v tisku objevily i spekulace o tom, zda nemá stejnou nemoc jako její otec. To byl pro ni ještě větší šok než skutečnost, že ten trapas rozebírali snad všude. Takhle děsit patnáctiletou holku, která se snaží vyrovnat se smrtí vlastního rodiče!

Bylo to snad poprvé, co se o ní psalo v takovém rozsahu a v jiném světle než jako o malé milé princezně. Jako jediná holka z královských dětí byla vždycky tou roztomilou panenkou, královským sluníčkem, jak ji média ráda nazývala. Jenže Leontýna už byla teenager, za pár měsíců dokonce oslaví osmnáctiny a stane se oficiálně starší členkou královské rodiny. Omdlít v přímém přenosu při Albertově projevu by byl ovšem úplně jiný level. Nehledě na tu ostudu, matka by jí to neodpustila. Pro tu je královská služba na prvním místě. Monarchie je víc než rodina. Vše osobní je až druhořadé. To je naše cena za privilegovaný život, slýchávala od malička. Být součástí královské rodiny je výsadou, která je vykoupena službou veřejnosti, vštepovali do mysli královským sourozencům od útlého věku.

Jak moc se její život vlastně změní, když je Václav pryč? Snažila se na to nemyslet. Její myšlenky ji ale jako naschvál neposlušely a malovaly pro ni ty nejhorší scénáře. Žila uprostřed noční mýry a navenek se musela tvářit, že ti truchlící byli všichni ti lidé, kteří včera lemovali ulice, kterými projížděly pohřební vozy z katedrály svatého Víta ke královské hrobce na Vyšehradě.

Jenže Leontýna nebyla jen princeznou. Ještě před týdnem to byla sestra dvou bratrů, švagrová úžasně milé Blanky, se kterou si padly do noty, hned jak se před sedmi lety seznámily, a pak také teta správnického kluka. Při vzpomínce na jeho rošťácký úsměv ji zabolelo u srdce. Jak se tohle vůbec mohlo stát? Jak tohle mohl někdo dopustit? Proč všichni tři? Od pohřbu uplynul jen jeden den, ale lidé očekávali, že jako členka královské rodiny je zcela splachovací persona bez jakýchkoli emocí.

„... Jako váš nový vladař budu užívat oficiální jméno Albert I. Udělám vše, co bude v mých silách, abych vás reprezentoval se ctí, stejně tak jako tuto rodinu a zemi, kterou nade vše miluji.“

Albert opět obrátil list dlouhého projevu. Leontýně se značně ulevilo, když viděla, že je poslední.

„Taktéž moje drahá manželka Viktorie je mi v této situaci, pro všechny tak nelehké, velkou oporou. I moje sestra, princezna

Leontýna, a moji bratrance, princové Felix a Maxmilián. Jako nová královská generace si všichni plně uvědomujeme, kde je naše místo. Jeho Veličenstvo král Václav byl mým celoživotním vzorem. Byl skvělým příkladem svému lidu, lídrem a drahým bratrem. Zaujmout jeho místo nebude snadné a já pevně doufám, že s vaší podporou to zvládnou.“

Leontýna při Albertových slovech očima vyhledala oba bratrance. Stáli po levici své matky Ludmily, vévodkyně ze Švamberska. Maxmilián měl skloněnou hlavu a koukal kamsi do země. Felix, na rozdíl od mladšího bratra a sestřenky, zdálo se, bez námahy vyřešil dnešní úkol: tvářit se povzbudivě. Vypadal jako obživlý pohádkový princ. Stejně jako jeho bratr měl na sobě světlou slavnostní uniformu, která mu dokonale padla. Tmavé vlasy měl nezvykle sčísnuté dozadu a jeho ponuré, téměř černé hypnotické oči právě zaregistrovaly Leontýnin pohled. Na vteřinu na sebe zůstali koukat, načež se pak oba znovu zadívali na Alberta. Leontýně však neušlo lehké nadzvednutí jeho levého koutku. Bylo na ní snad něco směšného? Znovu se po něm po očku podívala. Netrvalo dlouho a zaregistrovala jeho letmý pohled do pravého rohu místnosti ke skupině mladých novinářů. Bylo to už poněkolkáté. Felixův pohled tím směrem zaletěl vždycky jen na pár vteřin a poté se obrátil opět na Alberta. Jeho pousmání tedy nejspíš nemělo s Leontýnou nic společného. Rozhodla se na to raději nemyslet.

3.

Král je mrtev, ať žije král!

„Tak, to by bylo,“ vydechl Albert se značnou úlevou, jakmile je od Hudebního salonu opět oddělovaly zavřené dveře. Krátce předtím tam pronesl svůj první veřejný projev jako nový panovník Albert I.

„Šlo to hladce,“ řekla tichým hlasem Drahomíra. „Byl jsi excelentní, Alberte. Jako by ses pro tu roli narodil. Jsem na tebe tak pyšná!“ podívala se povzbudivě na syna, ale v očích se jí objevily známky obav. Oba věděli, že to byla jen příhodná lež. Fráze na povzbuzení. Bylo to však přesně to, co teď Albert potřeboval slyšet.

Viktorie položila pravou dlaň manželovi na rameno a lehce ho stiskla. „My všichni jsme na něj pyšní,“ ubezpečila svoji královskou tchyni. Moc dobře věděla, jaké pocity se v něm poslední dny mísily. I když byli v relativním soukromí, mezi svými, bála se, aby v tak vypjaté situaci nedal Albert volný průchod emocím a neřekl něco nepatřičného, co by pro ně mohlo mít negativní následky. Její rolí bylo hasit požáry ještě předtím, než vzniknou. Být ostražitá. Vidět v předstihu možná rizika a odstranit je z cesty dřív, než by mohly napáchat jakékoli škody. A v tomhle byla Viktorie opravdu dobrá.

@jkvrikiriki: Můžeš se na pět minut uvolnit?

@fenixprvni: Teď? Hrad je plný novinářů, zapomněl jsi už?

@jkvrikiriki: Jsem novinář.

@fenixprvni: ???

@fenixprvni: Ok. Za 30 minut. Střední křídlo, první patro.

Felix zastrčil telefon do vnitřní kapsy saka slavnostní uniformy a stoupl si vedle zamlklého Maxmiliána, který se – schovaný u okna za těžkým tmavě fialovým sametovým závěsem – díval ven na nádvoří, kde byl už od rána shromážděn zástup lidí. Jejich čekání se blížilo ke konci. Pražský hrad byl dnes uzavřen a v celé oblasti platila rozsáhlá bezpečnostní opatření. V centru města v okolí Václavského náměstí byly totiž nahlášeny protesty. Ne všichni byli nadšeni představou, že mají nového krále jen pět let po korunovaci toho předchozího. Nanovo se objevily názory, že pro malou zemi uprostřed Evropy bylo udržování monarchie příliš nákladné, a navíc zcela zbytečné. Albert bohužel neměl Václavovo charisma a v minulých letech moc nedbal o to, co si o něm lid myslí. Byl přesvědčený, že nikdy neusedne na trůn, že byl pouze *náhradník*. Jenže neskutečné se stalo skutečností.

„Za normálních okolností bych řekl, že každá příležitost vzít si na sebe královskou uniformu je vítaná, ale tuším, že i za tuhle myšlenku by mě dneska dav pod balkonem zlynčoval a média zcela rozcupovala,“ řekl Felix tak, aby to slyšel jen Max. „Nepřestává mě fascinovat, s jakým odhodláním a nadšením jsou ochotni čekat za jakéhokoli počasí na to, až na ně z výšky zamáváme, až Albert pronese naučené dvě věty – doufejme, že bude znít přirozeněji než před pěti minutami – a s úsměvem za sebou zase hezky zavřeme dveře.“

„Kdyby tě tak slyšela matka!“

„Sama by mě uvrhla do žaláře jako toho největšího kacíře,“ cukly Felixovi koutky do stran.

„Sice trochu přeháníš, ale jinak máš v podstatě pravdu. Tohle není zrovna nejsvětější den v našem životě. Jestli se z tohoto vzpamatujeme, tak to bude zázrak. Už teď noviny spekulují, zda je Albert dobrou volbou pro tuhle zemi, a snad v každém plátku psali i o dnešní manifestaci proti monarchii. Tihle týpci si nenechají ujít jedinou příležitost, aby se obuli do královské rodiny, kopli si do nás a upozornili na to, kolik je stojíme a že by jim bez

nás bylo mnohem líp. Vlastně se jim ani nedivím. Připomeň mi znovu – k čemu je v dnešní době monarchie?“

„Prokrista! Nezačínej zase. Jednoho rouhavého syna by matka přežila. Ale dva?“

„Vždyť je to pravda a ty to víš. Už dávno to není žádná pohádka, ale život ve zlatý kleci. Jsme jako pestrobarevní papoušci, kteří sedí na svých bidýlkách, pětkrát denně dostávají zrní, udržují je, aby měli lesklé peří, ale křídla jim pro jistotu pravidelně zastřihávají a omezují je tak v rozletu. Vystavují nás jako nějaké exponáty, na které se chodí dívat zástupy, fotí si je, fotí se s nimi a tleskají, když po nich něco papouškují.“

„Jsou to přece papoušci.“

„Cože?“

„No řekl jsi: Papouškují po nich. Co jiného by dělali, když to jsou... ehm... papoušci?“

„Vole.“

„Pardon? Tak po přirovnání k barevnému opeřenci mě pro změnu nazýváš vykastrovaným býkem? Tak si vyber – jedno, nebo druhé. Obojí být nemůžu,“ ušklíbl se Felix na bratra.

„Ty?“ Maxmilián ho sjel pohledem. „Ty zvládneš cokoli.“

„Dovol, abych ti jako starší sourozenec připomněl, že za podobné řeči by tě matka buď poslala na internát na druhou stranu zeměkoule, nebo by tě v tichosti rovnou vydělila,“ zašeptal Felix.

„To by se ti líbilo, co?“

„Víš, že jsem ten poslední, co by s Albertem dneska měnil.“

„Jo. Ještěže je mezi ním a námi Leontýna. Ta to jistí,“ dodal Max a oba se zadívali do rohu místnosti, kde jejich sestřenka přešlapovala z nohy na nohu a nervózně si mnula ruce. Náhle, jako by zaznamenala něčí pohled, se narovnala a dala ruce podél těla.

Po Albertově projevu byl naplánovaný pozdrav z balkonu. Měli přesně deset minut na oddechnutí, než všichni opětovně nasadí úsměvy a půjdou svorně na půlkruhový Královský balkon, který byl součástí jižního křídla Nového královského paláce.

Když byl Felix malý, nerad se tam ukazoval. Rozčilovalo ho, že pořádně nic neviděl, a ohlušující jásot anonymního davu ho spíš děsil. Jen co však dostatečně vyrostl, začal mávání z balkonu na jásající dav shromážděný na III. nádvoří považovat za vrchol zábavy. S Maxmiliánem a Leontýnou si často hrávali na mávání. Dva z nich představovali dvořany čekající pod balkonem a třetí byl vybrán za krále, který je vítá. Místo balkonu přitom používali vyvýšenou zídku v Královské zahradě. Nejstarší Felix hrál většinou krále. Kynul Leontýně s Maxmiliánem pravou rukou pokrčenou v lokti a následně k nim pronášel projev. Už tehdy mu dělalo dobře být středem pozornosti. Oba mu přitom s radostí přenechávali úlohu vladaře a bez řečí uznávali jeho vůdcovskou roli. Felix to pak automaticky očekával i od ostatních dětí. První vážnou lekci však utřžil už záhy, když v sedmi letech nastoupil do soukromé základní školy na Hradčanech, kterou podle tradice navštěvovali všichni královští potomci. Brzy zjistil, že podobné hry jako „na krále a dvořany“ nebyly mezi ostatními dětmi nijak zvlášť populární. Ba dokonce, že o nich nikdy neslyšely. Když jim vysvětlil pravidla a navrhl, že bude dobrovolně hrát krále, přišel k němu o půl hlavy menší kluk a jednu mu ubalil s tím, že král je jen jeden, a Felix to rozhodně není! Dodnes tuhle lekci považoval za jedno z nejdůležitějších poznání v útlém věku. Od té doby už byl ohledně okázalé demonstrace svého vznešeného původu obezřetnější.

Podle Maxmiliána byl Felix rodinný cynik. Jejich matka Ludmila byla sestra bývalého vladaře Přemysla Otakara III., otce Václava, Alberta a Leontýny. Ludmilini synové sice zdědili aristokratický titul a oslovení Jeho královská Výsost, ale vyhlídky na to, že by jeden z nich někdy usedl na trůn, byly mizivé. I když...

Felix přešel místnost pohledem. Postupně se zastavil na jednotlivých členech rodiny. Nejděle na novém králi.

O dva roky mladší Maxmilián považoval tituly za přítěž. Stejně jako Leontýna i on dával přednost životu v ústraní. Felix si na

rozdíl od těch dvou plně uvědomoval, jaké možnosti mu příslušnost ke královské rodině skýtá. Nebyl naivní a věděl, čím vším je život v paláci vykoupen. Na druhou stranu mu bylo jasné, že vše musí dělat s rozmyslem. Chytře. V jeho postavení bylo esenciální být především dobrý herec, obratný řečník a šarmantní společník. Konexe a známosti byly to, co někdo jako on potřeboval nejvíc. Tituly a prominentní rodina mu otvíraly mnohé dveře, bylo však jen na něm, jak moc ze svého postavení vytěží.

Na rozdíl od nejstaršího Václava, který byl tím nejlepším příkladem budoucího vladaře, Albertovi slova povinnost a služba nikdy moc neříkala. Utíkal od nich, jak jen mohl a jak jeho matka, královna Drahomíra, dovolila. Felix byl přesvědčený, že ta Albertova zahraniční studia byla ve skutečnosti záminka, aby ho mohli uklidit co možná nejdále od hledáčku místních médií. V době dospívání jeho excesy vděčně plnily stránky bulvárních plátků: *Václav opět s vyznamenáním. A Albert?* Střední školu prolezl jen díky tomu, že byl královský syn. O jeho studijních výsledcích Hrad dodneška mlčel.

Jeho manželka Viktorie? Dcera česko-amerického milionáře s politickými ambicemi, která se po nepřilíš úspěšné kariéře modelky seznámila na jednom večírku s princem. Vztah, kterému nikdo nevěřil, skončil překvapivými zasnubami a honosnou svatbou. Viktorie se sice vdala do královské rodiny, ale stejně jako její manžel i ona milovala především život v přepychu, drahé oblečení a dlouhé cesty do zahraničí bez omezujících povinností. První týdny po svatbě se ovšem snažila hrát svou roli, usmívala se na všechny strany, chodila v neforemných kostýmcích pastelových barev a v lodičkách na decentním podpatku, tak jako její švagrová Blanka. I přesto však pro všechny zůstávala tou americkou blondýnou, která se ve skutečnosti narodila v pražském Podolí. Brzy ji proto unavilo předstírat jakýkoli zájem o charitativní projekty tchyně Drahomíry a o společná odpoledne s Václavovou ženou. Raději s Albertem vyrazili na druhé líbanky a poté při-

jali pozvání na jachtu přátel jejího otce. Naštěstí díky Václavovi a jeho mladé rodině nikdo příliš neřešil, proč se už tolik neukazují na oficiálních akcích. Nikomu zjevně nescházeli a sami na sebe nechťeli příliš upozorňovat. Před týdnem však jejich život dostal nečekaný obrat.

Zatímco Albertovi byl bližší život zlaté mládeže, Felix byl smířen s tím, že tu a tam musí udělat kompromis, zúčastnit se nezáživných akcí, vést zdvořilé konverzace s cizími lidmi, klanět se a sloužit králi. Byl rozhodnut plnit své omezené povinnosti na výbornou. Felixův pohled sjel od Alberta znovu na čekající dav tam venku. Takhle blízko trůnu nikdy nebyl a možná už nikdy nebude...

„Je čas, Veličenstvo!“ pokývl tajemník Markéz na Alberta a ukázal směrem k proskleným dveřím.

Všichni v místnosti ztichli, narovnali záda, nasadili úsměv a jeden za druhým podle královské hierarchie vycházeli za jásotu davu na balkon.

Král je mrtev, ať žije král!

4.

Felix rychlým krokem zabočil do dlouhé chodby a proběhl kolem kluka s holkou, kteří seděli na dvoukřesle. Ti, jakmile spatřili jeho postavu, si okamžitě stoupli do pozoru, načež jen svorně pokrčili rameny a zase usedli zpátky na místo. Už tam takhle seděli bez hnutí minimálně hodinu. Nejspíš na ně všichni zapomněli, nebo přinejmenším zapomněla asistentka královny matky, která je požádala, aby na ni právě tady počkali.

„Zdalo se mi to, nebo to byl princ Felix?“ svraстила holka čelo.

„Páni! Vypadá úplně jako na fotkách,“ přitakal její společník. „Jonáš,“ natáhl k ní pravici.

„Já vím, slyšela jsem. Teda, chci říct, Pavlína,“ krátce stiskla jeho nabídnutou ruku.

„Ráno jsem měl pochybnosti, jestli mám opravdu přijít. Přece jen, začátek stáže byl stanoven na tenhle den už před dvěma měsíci. Nikdo tehdy netušil, že...“ odmlčel se.

„Nápodobně. Poslala jsem před třemi dny e-mail, zda nemám přijít raději jindy. Jako za týden, za dva. Myslela jsem dokonce, že to zruší. Odpověděli ale, že se nic nemění,“ pokrčila Pavlína rameny. „Stejně se tu ale cítím dost nepatříčně... Dokonce jsem si od mámy půjčila černé oblečení. Černou totiž jinak vůbec nenosím.“

„Jak dlouho tu máme vůbec ještě sedět? Už musí být po tisíkovce. Princ Felix na ní přece taky byl, takže...“

„Co já vím?! Až pro nás někdo přijde?“

„Asi,“ vydechl Jonáš.

Vyměnil si s Pavlínou pohled a pak se oba zase ponořili do ticha.

„To je v pořádku,“ zavolal Felix na muže z ochranky, který zrovna mluvil s mladíkem jen o něco starším než princ. Oba se na něj naráz otočili. „To je domluvená schůzka. Můžete ho pustit,“ pokynul na zaměstnance paláce.

„Děkuji za váš čas, Vaše Výsosti. Víím, jak jste zaneprázdněný,“ vychrlil ze sebe mladík v šedém obleku s bílou košilí bez kravaty, zatímco si do peněženky ukládal povolenku návštěvníka.

„Deset minut max,“ otočil se Felix na muže z ochranky a poté gestem ruky pobídl mladíka, aby ho následoval.

„Budu potřebovat váš telefon, pane...“ podotkl ještě muž z ochranky.

„Richard Třešnička, zvaný Ricky. Nebojte, znám pravidla, nejsem tu poprvé. Žádná selfie,“ zavtipkoval a odevzdal telefon.

„Tak co bylo tak urgentního?“ zeptal se Felix, jakmile usedli do zámeckých křesel na široké chodbě v prvním patře. Z okna odtud bylo možné zahlédnout část katedrály svatého Víta. Jedním tahem si Felix uvolnil kravatu u krku a zakroutil hlavou ze strany na stranu. Zatímco palácovým koridorům dominovala červená a modrá, potah na křeslech a židlích v téhle části budovy byl zlatý s bílými květinovými ornamenty.

„V první řadě chci vyjádřit upřímnou soustrast. Nemám slov...“

„Oh,“ Felixovi cukly koutky do stran. „Myslíte tím tu nešťastnou událost z minulého týdne, nebo spíš tu z dnešního odpoledne?“

„Tu první, samozřejmě. Vůbec si nedokážu představit, jak...“

„Samozřejmě že ne,“ skočil mu do řeči Felix. „A tady mě můžete citovat: Nový panovník má moji bezpodmínečnou podporu a stejně tak i podporu mé matky, vévodkyně ze Švamberska, a prince Maxmiliána a tak dále a tak dále.“ Tón jeho hlasu naznačoval povinnost, nikoli upřímný zájem o vedenou konverzaci. Jako by chtěl mít tohle setkání co nejrychleji z krku.

„Budu citovat,“ pokývl reportér hlavou. Nato se tělem naklonil k Felixovi a zašeptal: „Jak se cítíš?“

Felix zachovával kamenný výraz, zatímco ho reportér zkoumavě pozoroval. Tak zjevnou formálnost a až útočný tón od prince očividně nečekal.

„Tak jinak. V nástupnické linii jste postoupil na druhé místo. Co to pro vás znamená?“ vrátil se i reportér k odměřenému tónu.

„Znamená to vůbec něco?“

„To nevím, Výsosti,“ zakroutil reportér krátce hlavou. Ještě víc se předklonil, lokty opřel o pokrčená kolena a zadíval se Felixovi do očí. „Chtěl jsem tě vidět,“ zašeptal.

„Viděl jsi mě při projevu,“ odsekl Felix.

„Celý týden mi neodpovídáš na zprávy.“

„Můj bratranec, tvůj král, zemřel, proboha!“ zasyčel. Krátce přitom zatřásl hlavou.

„Chci jen vědět, jestli jsi ok.“

„Samozřejmě že jsem zdrcený. Tohle je za hranicí veškerých divokých snů...“

Reportér přimhouřil oči. „Nicméně se ti otevřely dveře k trůnu.“

„Prosím? Naráží snad zástupce tisku na skutečnost, že jsem druhý v pořadí po sestřence Leontýně? Mimo záznam. To je jako být pátý nebo desátý. Je to irelevantní,“ ušklíbl se Felix.

„Vážně?“

„I kdyby se Albert, pardon, Jeho Veličenstvo král Albert, rozhodl abdikovat, je tu ještě Leontýna. Poslušná královská dcera. Rodina ji miluje, média ji milují. Byla by z ní zajisté dokonalá královna, nemyslíte, pane Třešničko?“

„Jistě, Leontýna, královská dcera...“

„A tenhle tón znamená co?“

„Pokud si vzpomínám, tak jsou tu jisté pochybnosti o legitimitě princezny Leontýny.“

„Á, myslíš ty pomluvy, co tu kolují už sedmnáct let?“

„Některé kruhy a zájmové skupiny je rády čas od času vytáhnou. Jsem si jistý, že by mnozí na Albertově místě viděli raději...“ nedořekl, jen ukázal prstem na Felixe.

„Ehm...“ odkašlal si Felix. „Takové řeči jsou v přítomnosti svědků, a k tomu uvnitř královského paláce zcela nepřípustné. Také bys už příště nemusel obdržet pozvánku.“

„Nechal bys mě zapsat na černou listinu?“

„Pokud by to bylo nutné...“

„A já myslel, že princ Felix hájí vždy jen jeden zájem. Ten svůj,“ ušklíbl se reportér.

„Myslel sis to špatně,“ vrátil mu Felix narážku.

Felix samozřejmě znal všechny ty pomluvy a lži, které o jeho rodině kolovaly po celá léta. O tom, že jeho otec Álvaro, španělský vévoda, byl notorický sukničkář a v době, kdy jeho manželka Ludmila očekávala narození syna Felixe, měl poměr se svou švagrovou, královnou Drahomírou. Znal řeči o tom, že Leontýna nebyla ve skutečnosti jeho sestřenice, ale nevlastní sestra. Našli se i tací, kterým jako důkaz stačily Leontýniny oči, které nebyly rodově modré, ale měly nádech do zelena. Felix se těmito pomluvami nijak zvlášť nezabýval. Byly mu lhostejné. Vzhledem k tomu, že s matkou a bratrem obývali soukromou část královského paláce, vyrůstali s Leontýnou a jejími bratry bok po boku. Měl ji rád. Byla součástí jeho rodiny. Nikdy se na ni nedíval jako na někoho, s kým by měl soupeřit. Jenže nikdy předtím také nebylo o co soupeřit. Neměla nic, co by on sám chtěl. Až doted'. Možná...

„Víš, co se říká – na každém šprochu pravdy trochu. Opravdu nechceš, abych tuhle věc zase trochu oprášil? Malý titulek v novinách? Komentář pod videem s Albertovým projevem...“

„Proč? K čemu by to bylo? A navíc, co bys z toho měl ty?“

„Není nic, co bych neudělal pro svého nejoblíbenějšího člena královské rodiny.“

„Ššš, nejsme tu sami.“ Felix si odkašlal.

Reportérova slova ho i přesto nechala v zamyšlení. Nebylo to poprvé, kdy si s tou myšlenkou, byť jen na pár vteřin, pohrál. Kdyby totiž byla pravda, co se říká, to by pak zajisté přeskočil Leontýnu v nástupnictví. To on by teď byl následníkem po Albertovi, korunnním princem... Z nějakého důvodu ho takhle myšlenka přiměla k výraznému úsměvu. Vlastně to bylo úsměvné. I když... Náhle si uvědomil poťouchlý pohled reportéra, který jako by vytušil, na co právě myslí, a okamžitě se zamračil.

„Tři minuty. Máš poslední tři minuty.“ Demonstrativně se podíval na pozlacené hodinky na zápěstí, dárek od otce k posledním Vánocům.

„Zajisté, Vaše Výsosti,“ procedil reportér mezi zuby. Nato zase změnil polohu hlasu od ležérního k formálnímu tónu. Ostatně, na tyhle hrátky moci s Felixem byl už zvyklý. Pak ale jako by si to rozmyslel. „No tak, Felixi, dej mi něco. Nemůžu přijít se stejnou citací jako ostatní plátky. Šéfová by si pak na tuhle práci najala někoho jiného.“

„A to by byla opravdová škoda – to jsi chtěl říct?“

Ricky se naklonil k Felixovi ještě blíže: „Neříkej, že bys dal exkluzivitu někomu jinému?!“

„Eh,“ udělal Felix rukou rozevláté gesto a reportér se opět opřel zády o křeslo. „Kdo říká, že máš exkluzivitu? O té nikdy nebyla řeč.“ Chvilí na sebe zůstali nehnutě hledět. Felixovi ale bylo opětovné mlčení nepříjemné. A navíc, opravdu dnes neměl na podobné diskuse náladu. „Před týdnem zemřel král Václav. Rodina je zdrcena. Snažíme se z té tragédie vzpamatovat. Co chceš slyšet jiného?“

„Co třeba vaše oslava narozenin, Výsosti?“

„Oslava. Narozeniny. Zajisté. Děkuji za připomenutí. Co myslíš, skousl by lid den po pohřbu panovníka fotky mě jako opilce? Ne? To jsem si myslel.“

„Takže si mám jako obvykle něco vycucat z prstu,“ povzdechl si reportér a začal se zvedat.

„Doted’ ti to poměrně šlo,“ poznamenal Felix s lehkým úšklebkem a sám se postavil.

„Děkuji za rozhovor, Výsosti.“

Felix se mu při stisknutí ruky díval zpříma do očí.

„Rádo se stalo. Jako vždy.“

„Hej,“ zašeptal Ricky, než pustil jeho ruku, „jsem tu pro tebe. Pokud si potřebuješ promluvit, cokoli...“

Felix jen mlčky zavrtěl hlavou a mávl na ochranku.

Jen co byl Rickymu vrácen telefon, přišla Felixovi za chůze zpráva.

@jkvrikiriki: Ohledně narozenin.

@fenixprvni: Co s nimi?

@jkvrikiriki: Mám nápad.

@fenixprvni: Už jsem řekl, žádná oslava není a nebude.

@jkvrikiriki: O soukromé oslavě jsi nic neříkal.

@fenixprvni: Mimo záznam: Co máš na mysli?

@jkvrikiriki: Záleží na tom, jestli mě dokážeš propašovat do pokoje.

@fenixprvni: Mimo záznam: Proč bych to dělal? Proč by si druhý v nástupnictví na trůn tahal do pokoje drzýho novináře? O zdravý rozum jsem zatím nepřišel.

@jkvrikiriki: Mimo záznam: To, co naznačuješ, jsem mohl udělat už mnohokrát předtím.

@fenixprvni: Ted’ na to není vhodná chvíle.

@jkvrikiriki: ???

5.

„My o vlku...“

Leontýna sešla po setmění do Jižních zahrad Pražského hradu. Na spaní neměla ani pomyšlení. Chtěla být sama, ale zároveň se nechtěla cítit osaměle. Proto dala přednost procházce před tuppým civěním do zdí pokoje. Překvapilo ji, že na oblíbeném místě našla i Felixe s Maxmiliánem. Ti, jakmile se k nim přiblížila na doslech, jako na povel ztichli. Nechtěli snad, aby zaslechla, o čem si povídají? Zvlášť Felix se zatvářil, jako by je vyrušila při nějaké důležité debatě. Zatímco pozoroval přicházející Leontýnu, sešpulil semknuté rty do strany a ruce, kterými při hovoru s bratrem mohutně gestikuloval, schoval do kapes. Proč ta náhlá změna chování? Nikdy přece před sebou neměli žádná tajemství, nebo ano?

„Co vy tady?“ zvolala, aby zahнала negativní myšlenky.

„Zřejmě to co ty,“ odpověděl Felix stroze.

„Byl to dlouhý den. Pro nás všechny,“ vydechl Max s očima k zemi. Uhýbal snad před ní úmyslně pohledem? Proč?

„Dlouhý den,“ zopakovala po něm Leontýna se svaštěným čelem. „Mimochodem, všechno nejlepší!“ dodala a krátce Felixe obejmula.

„Jop,“ ušklíbl se oslavenec na půl pusy.

„Neměj to Albertovi za zlé. S tou tiskovkou už nemohli dál otálet. Můžeme být rádi, že nám nechali od pohřbu den oddechu.“

„Myslíš, že si to snad беру osobně?“

Leontýna jen pokrčila rameny. Co na to říct? Poslední dny žila v jakémisi transu. Nevěděla, jak reagovat na otázky ostatních a na jejich soucitné pohledy, a zřejmě už ani nevěděla, jak mluvit se

svou nejbližší rodinou, soudíc podle toho, jak se tihle dva zrovna tvářili. Neber si to osobně, opakovala si v duchu.

Bylo jí Felixe líto. Oslavu osmnáctých narozenin připravoval týdný dopředu. Měl to být ten nejbombastičtější mejdan roku. Sama se na to těšila. Byl to jeden z těch opravdu vzrušujících bodů v jejím společenském kalendáři. S Annou Marií a Ráchel, jejími dvěma nejlepšími (a vlastně i jedinými) kamarádkami, strávily hodiny vybíráním toho správného outfitu ze zaslanych katalogů těch nejlepších návrhářů a obchodních domů v zemi. Krátké růžové šaty s trásněmi s odhaleným ramenem, které konečně nevypadaly jako šatičky pro princeznu, ale jako moderní šaty pro sedmnáctiletou dámu, však budou muset prozatím zůstat ve skříni. Až do korunovace bude jejímu oblečení vévodit černá.

Felix si stoupl na vyvýšenou zídku hradby a zadíval se na město pod nimi. „Jo, přesně takhle jsem si představoval oslavit osmnáctiny. Na suchu. V tichu noci. Osaměle v zahradách. Jen já, mladší bratr a sestřenka,“ pronesl, jako by předstíral, že stojí na balkóně a pronáší projev, přesně tak, jak si na to jako malí hráli.

„Ráda bych podotkla, že i mně bude za půl roku osmnáct. Můžeme pak udělat společnou oslavu.“ Leontýna si stoupla vedle něj. „Stejně ti nevěřím, že nemáš nějaký záložní plán. Utajenou oslavu v centru.“

„Dneska ne. Dneska ne,“ vydechl Felix smířlivě. Zopakoval to dvakrát, jako by se i on sám chtěl ubezpečit o řečených slovech.

Leontýna. Felix. Maxmilián. Všichni tři teď mlčky hleděli na noční Prahu. Pozorovali červené střechy domů Starého Města pražského, komíny, ze kterých už díky jarnímu počasí nestoupal dým, rozsvícená pouliční světla i malé zářící tečky na fasádách domů. Noční pohled na město připadal Leontýně zvláště magický. Už od mala měla při pohledu z okna pokoje touhu rozběhnout se tam dolů a poznat svět křivolakých uliček, krámků,

barevných fasád a rozličných postaviček, které tudy po celý den procházejí. Zároveň jí ta představa naháněla hrůzu. Byl to strach z neznáma. Hradby Pražského hradu vymezovaly bezpečný prostor. Zнала každý jeho kout. Jeho celoroční proměny. Bylo to její vlastní království, kde byla šťastná. Neuměla si představit, že by tyhle zdi měla jednou opustit. Odstěhovat se. Už jen při té představě se jí zmocňovala panika.

Felix zničehonic chytil oba kolem ramen. „První, druhý, třetí.“

„Cože?“ podívala se Leontýna na jeho soustředěný profil.

„Přece – první, druhý, třetí,“ zopakoval a oběma lehce zatlačil na rameno. „Stačilo by udělat tohle,“ drcnul zezadu do Leontýny, až vyjekla. „A byl by to jen první a druhý...“

„Debile,“ zakroutil hlavou Max.

Leontýně to také nepřišlo nijak legrační. Krátce se ohlédla, zda neuvidí přícházet ochranku, protože to její zapištění museli zaručeně slyšet. Když se však nikdo neukázal, i ona se znovu zadívala na propast pod sebou. Stačilo by malé zavrávorání a jeden z nich by opravdu mohl do té černoty klidně spadnout.

„Pojďme si něco slíbit,“ otočila se na ty dva. „Ať se stane cokoli, domluvme se, že my tři se vždycky vzájemně podpoříme.“

„Ať se stane cokoli...“ odfrkl si Felix. „Copak nemáš dostatečnou důvěru v nové Veličenstvo? Anebo z tebe mluví vlastní ambice?“

Oči se mu zúžily.

„Takhle jsem to samozřejmě nemyslela,“ odvětila Leontýna dotčeně. Jak ho něco takového vůbec mohlo napadnout?!

„Ale, královno Leontýno! Královno Leontýno!“ zvýšil Felix hlas.

„Nech toho! Ještě nás někdo uslyší!“ snažila se mu zacpat pusu dlaní.

„Královno Leontýno!“ nepřestával ji popichovat Felix. „Nezní to tak špatně, když se to řekne takhle nahlas, co myslíš, Maxi? Zkus to taky!“